

РЕШЕНИЕ

№ 4048

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8641** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба на Ж. Н. Х. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 21-4332-0035957/23.06.2021г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на МПС за срок от шест месеца на л.а. марка С. с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила. По същество твърденията са, че без знанието на оспорващата синът и – Н. Х. – лишен от право да управлява МПС, е взел л.а. марка С. с рег. [рег.номер на МПС] от сервиз и се е придвижвал с него, когато е бил спрян за проверка и било установено, че е с отнето свидетелство за управление на МПС /СУМПС/.

В съдебно заседание страните, редовно призовани, не се явяват и не се представляват. Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Видно от АУАН серия ГА № 411135 (л. 11 от делото) на 22.06.2021г. в 21,30 часа, в [населено място] по ул. Генерал С. С. с посока на движение от [улица], Н. П. Х., ЕГН [ЕГН] от [населено място] управлява л.а. С. К., с рег. [рег.номер на МПС] ,

собственост на Ж. Н. Х., като при извършване на проверка е установено, че водачът Н. Х. е неспособен (поради изчерпан лимит на всички контролни точки). Установено е още, че Н. Х. управлява цитираното МПС след употреба на алкохол. Посочено е, че проверката е извършена с техническо средство А. Дрегер 7510, с фаб. № ARDM-0024, проба № 07340 от 22.06.2021г. и отчетен положителен резултат от 0,69 промила алкохол от издишания въздух. Установено е и че Н. Х. управлява л.а. С. К., с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на наркотични вещества. Проверката е извършена с техническо средство D. 500 фабричен № ARLN-0103/22.06.2021г., което е реагирало на кокаин и метаамфетамин (проба № 077). В АУАН серия GA № 411135 е отразено още, че лекият автомобил е с техническа неизправност (спукано предно челно панорамно стъкло).

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на жалбоподателя Ж. Н. Х. е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че в качеството на собственик на л.а. С. К., с рег. [рег.номер на МПС] е допуснала МПС-то да бъде управлявано от Н. П. Х. на 22.06.2021г. в 21,30 часа, в [населено място] по ул. Генерал С. С. с посока на движение от [улица], като при извършване на проверка е установено, че същият не притежава СУМПС на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, за което е съставен АУАН серия GA № 411135/22.06.2021г.

При горните фактически установявания съдът мотивира следните правни изводи:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. (л. 29) на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР във вр. с чл.172, ал. 2 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от отдел ПП при СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 21-4332-0035957/23.06.2021г. е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неспособен

водач.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-0035957/23.06.2021г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на Ж. Х. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 22.06.2021г. в 21,30 часа, в [населено място] по ул. Генерал С. С. с посока на движение от [улица], Н. П. Х. е спрял за проверка движещият се лек автомобил л.а. С. К., с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Ж. Н. Х., като при проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Н. Х. който е неправооспособен. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправооспособен водач.

В случая така отразената фактическа обстановка в АУАН серия GA № 411135 от 22.06.2021г. и ЗППАМ не е спорна, касателно не правоспособността на Х. и управляването на л.а. С. К., с рег. [рег.номер на МПС] от него. От данните по преписката се установява оспорване на резултатите от А. Дрегер 7510, с фаб. № ARDM-0024 и D. 500 фабричен № ARLN-0103/22.06.2021г., което обаче е извън предмета на настоящето дело, доколкото ЗППАМ не се основава на тези проби.

Оспорва се знанието на жалбоподателката, за това, че собственият и лек автомобил е бил управляван от сина и Н. Х.. Съдът намира за неубедителна защитна теза твърдението на Ж. Х., че синът и без нейно знание е взел лекия автомобил от сервиз и е управлявал същия. не са представени каквито и да е доказателства в подкрепа на твърденията на жалбоподателката. В същото време се касае за нарушение, установено в 21,30 часа, което е извън обичайното работно време на сервизите. Най-после

разпоредбата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП не предвижда „знание“ на собственика, като основание за прилагането на ПАМ.

Административният орган е изпълнил задължението си за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните факти по случая. Безспорно се установява, че лицето Д. И. е управлявал собствения на жалбоподателя автомобил на посочените в акта дата и място без да е правоспособен водач. Тези факти нито се отричат, нито са оборени по делото с ангажиране на допустими и относими доказателства, поради което съдът приема за безспорно установено, че е нарушена забраната по чл. 150а, ал.1 от ЗДвП, като така установеното нарушение е юридическият факт, пораждащ правомощието на административния орган да наложи на собственика на моторното превозно средство ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена и при точно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасност на движението и преустановяване на административни нарушения. Видно от представената справка за нарушител/водач, издадена по отношение на Д. И. - л.6 от делото , за същия няма данни към момента на извършване на нарушението да има СУМПС, като в справката същото е със статус в АНД и БДС, съответно „отнето“. След като липсват данни за налично свидетелството за управление на МПС, то водачът е неправоспособен и е налице хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а“, от ЗДвП. В случая, административният орган не само е имал право, но и задължение да издаде заповед за прилагане на предвидената в чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП принудителна административна мярка, доколкото нормата е императивна и органът действа в условията на обвързана компетентност, т. е. преценката и мотивите за прилагане на принудителната мярка са направени от законодателя при създаване на правната норма.

Наложената принудителна административна мярка е съобразена и с целта на закона, установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач - да се гарантира безопасността на движението по пътищата, като се предотвратят тежките последици при управление на МПС от водачи, които са неправоспособни и представляват сериозен риск както за себе си, така и за останалите участници в движението по пътищата. Не се установява и засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото за постигане на целта, за която е издадена оспорената заповед. В този смисъл не са налице основания нито за отпадане на процесната принудителна административна мярка, нито за намаляване на срока ѝ на действие.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Целта на принудителните административни мерки, налагани по реда на чл.171 от ЗДвП е да се осигури безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Конкретно, принудителна административна мярка, приложена по реда на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, видно от съдържанието на същата законова норма, е преустановителна по характера си, т. е. тя се налага за да се преустанови извършването на едно нарушение, като цели възстановяването на законосъобразното фактическо състояние. Това предполага към

датата на издаване на административен акт за прилагане на ПАМ, административното нарушение да съществува. В случая административният орган правилно е отчетел факта, че се касае за прилагане на преустановителна ПАМ, като законоустановените изисквания за взетото административно решение са обективирани към датата на волеизявлението на административния орган, последното е задължително условие за точното прилагане на закона.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата за неоснователна.

При този изход и поради липса на заявено искане за разноси на ответника не се дължат такива.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Н. Х. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-0035957 /23.06.2021г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца на л.а. марка С. с рег. [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: